

[Arne Melchior]

det ikke er en god idé, at journalister, der interviewer fremmede regeringsmedlemmer, så åbenlyst samtidig forfægter personlige moralsk-politiske anskuelser.«

Se, det er det, det drejer sig om: at den, der er interviewer – som hr. Erhard Jakobsen engang sarkastisk, men uden nogen nedsættende betydning har kaldt »mikrofonholder« – skal lokke svar og meninger ud af den interviewede, enten det er et regeringsmedlem eller en anden, enten det er en dansker eller en udlænding. Men interviewereren skal ikke, som Bettina Heltberg her konstaterer det ske, så åbenlyst samtidig forfægte personlige moralsk-politiske anskuelser. Det er det, det drejer sig om. Det kan tilgives i liveudsendelser, selv om det må ryddes bort så meget, som det er menneskeligt muligt. Men det kan ikke tilgives i programmer, som der har været masser af tid til at forberede og korrigere i. Der kan den slags ikke tilgives. Det er det, kritikken går på, og ikke, at nogen har holdninger eller meninger.

Man taler om hr. Erhard Jakobsens små sko. Det må jeg nok sige. Mon ikke hr. Erhard Jakobsens borgmestertid i Gladsaxe, som dog var på 16 år, satte enormt mange frie kulturinitiativer i gang, og mon ikke hr. Erhard Jakobsen og hans parti, CD, siden 1973 herinde i denne sal har forfægtet en forbeholdsløs frihed for den kunstneriske udfoldelse. Aldrig noget med ministeransvarlighed, kulturpaver, censurkomiteer eller noget som helst. Vi har altid afvist det. Vi har givet plads til den mest ubændige eksperimenteren – men under rent flag og ikke i en monopolinstitution. Det er dér, forskellen ligger. Teater, film, bøger, aviser, selvfølgelig, og alle mulige andre kreative, mere eller mindre kunstneriske udfoldelser. Men til et monopol er der et krav – det ligger jo også i selve radioloven – er der et krav om alsidighed. Det rager befolkningen, det angår befolkningen, det generer så store kredse af befolkningen, når det ikke påses, at socialdemokratiet skulle stille sig meget mere velvilligt an til at få disse ting mere klarlagt og mere belyst.

I fortsættelse af dette vil jeg slutte med en påstand. Jeg vil påstå, at det simpelt hen er umuligt for et monopol at sikre alsidigheden. Det er en delvis frikendelse af medarbejderne. Man kan stræbe efter det, og denne debat er bl. a. et led i denne stræben efter at

fastslå kriterierne for at gøre det så godt som muligt. Men det er umuligt for et monopol at gennemføre det efter hensigten. Det svarer nemlig til, hvis vi her i landet kun havde én avis – ikke nogen statskontrolleret avis, ikke nogen censureret avis, men én avis – ét dagblad, ét ugeblad, ét teater. Der er vel ikke forskel på, om nyhedsformidling eller underholdning foregår på en scene eller den udsendes på tryk eller den foregår gennem luften, altså gennem radio og TV. Lige så umuligt, det ville være for nogen redaktion at sikre alsidighed i nyhedsformidlingen, hvis det var landets eneste avis, og lige så umuligt det ville være for en teaterdirektion at sikre alsidigheden, hvis det var landets eneste teater, lige så umuligt er det naturligvis for denne kæmpestore institution, som har så stor en procentandel af både underholdning, oplysning og nyhedsformidling, som Danmarks Radios forskellige kanaler har. Det er ganske umuligt, selv med den bedste vilje. Medens vi gør os umage for – og med »vi« mener jeg radioens medarbejdere og ledelse og folketinget og radiorådet i forening – at gøre det så godt som muligt under de nu givne betingelser, er det nødvendigt, at der kommer fart på at få monopollet brudt, fordi opgaven, som er stillet de pågældende dygtige og respektable medarbejdere, ellers simpelt hen er uløselig.

Janne Normann (RV):

Vi er i det radikale venstre enige med kulturministeren i, at alsidigheden er tilgodeset i Danmarks Radio og i reglerne, som de er i øjeblikket. Vi synes også, det er trivielt med de evindelige centrum-demokrat-angreb på Danmarks Radios medarbejdere.

Retningslinjerne er rimelige, som de er formuleret, nemlig at alsidigheden skal måles over en periode, over en længere periode. Det er ikke rimeligt at sige, at al alsidighed skal tilgodeses i de enkelte programmer, og det kræver man jo heller ikke. Somme tider synes jeg faktisk, man kunne ønske meget mere dristighed, når det gjaldt om at afspejle nye og måske ikke altid lige populære standpunkter. Jeg kunne ønske, at der var mere mod til at afspejle også de virkelig skrækkelige synspunkter i meget god tid. Så ville vi både politisk, kulturelt og samfundsmæssigt have større mulighed for hver især, ud fra